

İslam dininin anlaşılma biçimleri olan mezhepler veya İslam düşünce ekollerinden bir kısmı, devleti, beşeri etkileşimlere açık olmayan bir yapı olarak algılamış; din-devlet ilişkilerinin neliği konusunu, “aciz” insana bırakılmayacak kadar önemli görmüş; bu nedenle din-devlet ilişkilerinin nassla (yani Kur’an ve Sünnetle) temellendirilmesi gerektiğini belirtmiştir. Diğer bazı ekoller ise devlet aygıtını tamamen insanî bir oluşum olarak değerlendirmiş ve bu konuda ilkeler düzeyi hariç olmak şartıyla hiçbir dinî referansın olmadığını, literatürde var olan dini referansların da tamamen siyasi ve kültürel kodlarla oluşturulduğunu iddia etmiştir.